

Nieuwsbrief 3, 28.07.2013

Lieve vrienden van Wit-Rusland,

Wij schrijven jullie 'met de grote letters' van een ver land, die jullie bijna vergeten hebben☺).

Wij gaan de volgende week een kamp houden met 40+ kinderen, jullie kinderen, waarvan jullie 7 weken lang de gastouders waren geweest. Kinderen die 7 weken gekoesterd waren in welvaart en in welzijn dat hier, tot in de vroegste geschiedenis, onbekend en ongekend is. 7 weken, waar de meeste van jullie niet van geweten hebben, wat voor betekenis het is geweest en nog is. Niet alleen voor de kinderen van de laatste groepen maar ook van bijna alle groepen die eerder in NL zijn geweest. En wij spreken alleen van de kinderen die onder de hoede van de werkgroep SRK in Zwijndrecht zijn geweest.

Wij werken niet in grote steden met hun facades van rijkdom en mooie geverfde buitenmuren, maar wij spreken van stoffige dorpjes in het buitengebied, die soms zo onherkenbaar in het groen liggen dat je ze van de grote weg af niet kan zien, en nooit geweten zou hebben dat zoiets bestaat. Met als enig uitzicht van de 3 maanden zomervakantie een stoffig zandpad dat door het dorp loopt, op en neer te lopen. Geld voor vakantie is er niet, ma werkt dag en dauw in de kolhoze, pa vaak ook, en komt in de oogsttijd helemaal niet thuis (nu dus, op dit moment van schrijven) of werkt in het buitenland.

Het is hier ook nooit vertoont dat op particulier initiatief en met 45 kinderen een kamp kan georganiseerd worden in Belarus. Ik ga niet vertellen welke weerstand wij hierbij, met name Natasha, hebben ondervonden bij de officieele instanties, maar ook de weerstand die jalousie, afgunst en ijdelheid bij wat ik zou moeten noemen mijn broeders, de kerkvorsten van de kerken rondom ons. De afgelopen drie maanden hebben wij het vleesgeworden woord mogen ervaren dat van de uitgezonden verspieters er 10 zeiden 'het kan niet', en 2 met ons het geloof hadden dat het wel kon. Wij hebben dus afscheid genomen van de 10, en gaan alleen maar verder met de 2 die wel geloof hebben gehad.

Vorige week donderdag was de termijn afgelopen, dat wij op officiële wijze, ons kamp konden organiseren. Na ontelbaar telefoontjes, heen en weer reizen en hadden wij vorige week donderdagavond HELEMAAL niets. Onze dank gaat uit naar al, die biddende achter ons hebben gestaan, die ook financieel gehopen hebben om dit mogelijk te maken. Veel mensen verdienen bijzondere dank, wij noemen er slechts twee: onze broeder Piet, die vanaf dat wij dit avontuur begonnen 5 jaren geleden of zo, onvoorwaardelijk ons gesteund heeft en geadviseerd heeft. Waarvan wij weten dat het een man Gods is, die voordat wij ons bed uitstappen al lang klaar is met zijn gebed voor ons, trouw elke dag. En mij voorganger, Cornelis, die ik vorige week donderdag opbelde, en ons met raad, kennis en inzicht ondersteund heeft. Ons aanmoedigde om voor de eer van Jezus, en Hij alleen, want in Hem, is alles en al, te volharden tot morgenavond.

In de laatste drie dagen is er ee treintje op gang gekomen, waarvan je alleen kan zeggen -God Jezus doet nog steeds wonderen in deze tijd, want het zijn Zijn kinderen. De meeste steun die wij nu krijgen is van zgn. wereldste mensen, die een groot hart hebben voor kinderen. En de Heer zegent ze!

Zoals het nu gepland staat gaan wij ansstaande maandag (morgen) het kamp opstarten, dinsdagmorgen komen de kinderen en blijven tot vrijdag middag. Wij zien uit naar het kamp voor hun en met hun, met als de enige thema 'Jezus houdt van alle kinderen, Hij is jouw vriend voor het hele leven, wil jij zijn vriend of vriendin zijn?'

Wij hebben heel veel mensen uit de ons gekende kerken gevraagd om ons te helpen maar iedereen had een excuus (waar had ik dat eerder gelezen?). En op dit moment voegt de Here toe, uit voor ons totaal onverwachte hoek. Wijzelf zijn de afgelopen maanden door een diep dal gegaan, zowel persoonlijk als in ons huwelijk. Want hoe zou je moeten uitleggen, en waarschijnlijk niet geloofd worden. Dat het niet gelukt zou zijn om een kamp te organiseren. Omdat het niet mogelijk is de officieel benodigde stempels te krijgen. Simpelweg omdat wat wij wilden hier niet bestaat? En voor wat niet bestaat kan je ook geen stempel krijgen?

Voor de komende week willen wij 'Vergeten het geen wat achter ons ligt en najagende het geen wat voor ons ligt', dat prachtige mooie wonderschone Evangelie van Onze Here Jezus door te geven aan een groep 10-13 jarigen. Wij willen

" God's lof zingen met die woorden
die ons spreken van zijn kracht,
van overwinning en verlossing,
van zijn liefde en zijn macht.
Ja, wij willen Hem prijzen voor het wonder
dat Hij voor ons heeft gedaan.
Hem zij de glorie en aanbidding,
op ZIJN beloften willen wij staan".

Wij vragen voor de komende week jullie gebed. Dat 'GOD'S GENADE' EN VREDE, rijkelijk en overvloedig over de kinderen mag worden uitgestort. En dat Zijn engelenwacht alle bewaren en behoeden voor ongeluk en gewaar.

Geliefde broeders en zusters, geliefde vrienden,

God's rijke zegen voor jullie allen.

Bart en Natasha